

Sygn. akt VII U 2626/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 września 2014 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Marcin Graczyk

Protokolant: pomocnik sekretarza Kama Chlebicz

po rozpoznaniu w dniu 9 września 2014 r. w Warszawie

sprawy W. J.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.

o wcześniejszą emeryturę (z warunków szczególnych)

na skutek odwołania W. J.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.

z dnia 9 sierpnia 2013 r. znak: (...)

oddala odwołanie.

Sygn. akt VII U 2626/13

UZASADNIENIE

W. J. w dniu 20 września 2013 r. wniósł do Sądu, za pośrednictwem organu rentowego, odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. z dnia 9 sierpnia 2013 r., na mocy której organ rentowy odmówił mu przyznania prawa do wcześniejszej emerytury. Ubezpieczony zaskarżył powyższą decyzję w całości zarzucając jej niewyjaśnienie istniejącego stanu faktycznego tj. stwierdzenia, że strona nie wykonywała pracy w warunkach szczególnych. Odwołujący się wniósł o uchylenie przedmiotowej decyzji i rozstrzygnięcie co do istoty sprawy; dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z oświadczenia pracodawcy oraz dopuszczenie dowodu z dokumentów przekazanych do ZUS wraz z wnioskiem o przyznanie świadczenia emerytalnego na okoliczność posiadania przez stronę uprawnień do uzyskania świadczenia emerytalnego.

W uzasadnieniu W. J. zakwestionował brak uznania okresu pracy w (...)

(...) oraz zatrudnienia w firmie polonijnej Przedsiębiorstwo (...) jako pracy w warunkach szczególnych w pełnym wymiarze czasu pracy (odwołanie k.2-3 a.s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. w odpowiedzi na odwołanie z dnia 17 października 2013 r. wniósł o oddalenie odwołania na podstawie

art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., gdyż odwołujący nie spełnił przesłanek z art. 184 w zw. z art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2013 poz. 1440) oraz

rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r., nr 10, poz. 49 ze zm.) niezbędnych do przyznania mu wcześniejszej emerytury. W ocenie organu rentowego W. J. nie udokumentował 15 lat pracy w warunkach szczególnych (odpowiedź na odwołanie k. 11-12 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W. J., urodzony (...), w dniu 11 lipca 2013 r. złożył do organu rentowego wniosek o przyznanie mu prawa do wcześniejszej emerytury (k.1-4 a.e.). Do wniosku ubezpieczony załączył kwestionariusz dotyczący okresów składkowych

i nieskładkowych (k. 5 a.e.) świadectwa pracy, oświadczenia świadków, zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu (k.7 i nast.a.r.). W okresie od dnia 21 października 1982 r. do dnia 31 marca 1984 r. ubezpieczony zatrudniony był w Przedsiębiorstwie (...) w W. na stanowisku monter-spawacz; w okresie 2 kwietnia 1984 r. do 28 lutego 1988 r. zatrudniony był w (...) na stanowisku monter - spawacz urządzeń instalacji wodno - kanalizacyjnych i grzewczych gdzie stale i pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę wymienioną w dziale V poz. 1 pkt 6 wykazu stanowiącego załącznik do uchwały Zarządu Głównego (...) z dnia 25 lipca 1983 r. w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach w zakładach pracy w spółdzielczości rolniczej (Informator dla spółdzielni nr 15 z 1983 r. poz. 57), przy czym w drugim świadectwie dotyczącym tożsamego okresu zatrudnienia od 2 kwietnia 1984 r. do 28 lutego 1988 r. wskazano, iż zatrudniony była na stanowisku hydraulika-Kierownika Zakładu Usług (...) (świadectwo pracy z dnia 31 marca 1984 r. t. I, k. 15 a.e., świadectwo wykonywania prac

w szczególnych warunkach z dnia 28 lutego 2011r. t. II k. 19 a.e., świadectwo pracy z dnia 29 marca 1985 r. k.8 a.e., świadectwo pracy z dnia 7 marca 1988 r. t. I k. 17 a.e.)

Po przeprowadzeniu postępowania wyjaśniającego organ rentowy ustalił, że odwołujący na dzień 1 stycznia 1999 r. nie spełnił wymaganego warunku 15 lat stażu pracy w warunkach szczególnych. W oparciu o powyższe ustalenia, organ rentowy decyzją **z dnia 9 sierpnia 2013 r. znak: (...)**, odmówił odwołującemu prawa do wcześniejszej emerytury zgodnie z art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r.

w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, wskazując, że odwołujący nie wykazał wymaganego okresu pracy w warunkach szczególnych. Organ rentowy nie uznał, odwołującemu okresu zatrudnienia w (...) od 2 kwietnia 1984 r. do 28 lutego 1988 r. za okres pracy w szczególnych warunkach, gdyż w jego ocenie istnieją rozbieżności stanowisk pomiędzy świadectwem pracy wystawionym dnia 7 marca 1988 r. a świadectwem pracy w warunkach szczególnych z dnia 28 lutego 2011 r. W świadectwie pracy wykazano,

że ubezpieczony zajmował stanowisko hydraulika - kierownika zakładu usług wodno- kanalizacyjnych, natomiast w świadectwie wykonywania pracy w warunkach szczególnych pracodawca wykazał stanowisko monter – spawacz urządzeń instalacji wodno- kanalizacyjnych i grzewczych. Ponadto organ rentowy wskazał, że praca kierownika to praca częściowo biurowa, nie można więc uznać, że stale i w pełnym wymiarze czasu pracy W. J. wykonywał prace w warunkach szczególnych. Jednocześnie organ rentowy wskazał,

że po dostarczeniu korekty świadectwa wykonywania pracy w warunkach szczególnych

z (...) łączny okres zatrudnienia w warunkach szczególnych wyniósłby 13 lat, 7 miesięcy i 25 dni (k. 57 a.e.).

Od powyższej decyzji za pośrednictwem organu rentowego W. J., wniósł odwołanie do Sądu Okręgowego inicjując niniejsze postępowanie.

Sąd Okręgowy w toku postępowania dowodowego ustalił, że odwołujący **w czasie zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...)**

w W. pracował na stanowisku monter –spawacz. Prace trwały cały rok; było to przedsiębiorstwo remontowo – budowlane. W. J. wykonywał spawanie gazowe; tlenowo –acetylenowe; pracował wówczas w pełnym wymiarze czasu

pracy po 8 godzin dziennie. W tamtym okresie nie było żadnych gotowych elementów. Wszystko na budowie trzeba było przygotować i pospawać. Ubezpieczony w procesie pracy jako podstawowe i główne i wykonywał czynności zawodowe przypisane do zawodu spawacza. Jedyne sporadycznie wykonywał czynności monterskie, które wchodziły w zakres jego podstawowego zadania zawodowego. ***Materiał dowodowy zgromadzony w sprawie daje podstawy do zaliczenia pracy wykonywanej przez odwołującego do prac w szczególnych warunkach w okresie od 21 października 1982 r. do 31 marca 1984 r. oraz w okresie od 21 października 1982 r. do 31 marca 1984 r. jako pracy wykonywanej w szczególnych warunkach uprawniającej do niższego wieku emerytalnego zgodnie z przepisami rozporządzenia Rady ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. ujętej w dziale XIV Prace różne pod poz. 12.***

W okresie zatrudnienia w (...) ubezpieczony, zatrudniony był na stanowisku montera – hydraulika. Wycinał, skręcał oraz spawał rury, wycinał i dorabiał kształtki. Było dwóch pracowników, którym rozdzielał pracę i którzy pomagali mu w jej wykonywaniu. Ubezpieczony wykonywał również prace na rzecz mieszkańców gminy, w domach mieszkalnych. W spornym okresie odwołujący się wpłacał na rzecz spółdzielni ryczałt z tytułu zatrudnienia jako monter – hydraulik. W. J. zlecał czasami sporządzenie kosztorysów innemu pracownikowi, podpisywał protokoły odbioru. Jako Kierownika Zakładu Usług (...) przyjmował zlecenia od klientów – wskazuje to, iż czynności zawodowe przypisane do zawodu spawacza nie były wykonywane w sposób stały i w pełnym wymiarze czasu pracy. ***W odniesieniu do okresu zatrudnienia od 2 kwietnia 1984 r. do 28 lutego 1988 r. nie ma podstaw do wykazania, że czynności zawodowe polegające na spawaniu wykonywane były przy spełnieniu wymagań wynikających z treści § 2 ust. 1 rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. tj. wykonywane były stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy*** (zeznania świadków: S. N. k. 27 a.s., W. S. k. 27-28 a.s., J. K. k. 41-42 a.s., J. G. k. 71-73 a.s., zeznania odwołującego się k. 73 a.s., akta osobowe k. 35 a.s., opinia biegłego z zakresu BHP J. C. k. 76-93 a.s.).

Na rozprawie w dniu 9 września 2014 r. pełnomocnik odwołującego zakwestionował opinię biegłego z zakresu BHP w zakresie pracy w (...) oraz wskazał, że z materiału dowodowego wynika, że W. J. co do zasady wykonywał wówczas pracę spawacza a inne prace miały charakter incydentalny. Wniósł o wezwanie biegłego na rozprawę w celu ustnej opinii uzupełniającej. Pełnomocnik ZUS podtrzymał stanowisko w sprawie oraz wniósł o oddalenie wniosku pełnomocnika ubezpieczonego (protokół k. 104-105 a.s.).

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie dowodów z dokumentów zawartych w aktach sprawy, aktach emerytalnych oraz zeznań świadków i odwołującego. Zdaniem Sądu powyżej przytoczone dokumenty, w zakresie w jakim Sąd oparł na nich swoje ustalenia, są wiarygodne, wzajemnie się uzupełniają i tworzą spójny stan faktyczny. Dokumenty nie były przez strony kwestionowane w zakresie ich autentyczności i zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy, a zatem wynikające z treści tych dokumentów okoliczności należało uznać za bezsporne i mające wysoki walor dowodowy. Sąd Okręgowy dał wiarę zeznaniom świadków powołanych w sprawie i odwołującemu, w zakresie w jakim korespondują z pozostałym zgromadzonym materiałem dowodowym. Wskazał przy tym należy, że świadkowie są osobami obcymi dla wnioskodawcy, a tym samym nie są oni zainteresowani wynikiem niniejszego postępowania, co także wpływa na ocenę wiarygodności ich zeznań.

Sąd oparł się także na opinii biegłego sądowego z zakresu bhp w całości dzieląc tę opinię. Opinia jest jasna, pełna i odpowiada na wszystkie tezy zawarte w zleceniu. Pomimo zawarcia w opinii adnotacji dotyczącej kserokopii akt osobowych oraz braku dokonania na ich podstawie jednoznacznych ustaleń Sąd w oparciu o pozostały materiał dowodowy (zeznania świadków) uzyskał informacje niezbędne do rozstrzygnięcia spornych kwestii. Sąd uznał przedstawione przez biegłego argumenty i wnioski za spójne, jednoznaczne oraz odnoszące się w sposób wnikliwy do spornych kwestii niniejszego postępowania. Wnioski zawarte w opinii nie były kwestionowane przez organ rentowy. Pomimo kwestionowania opinii przez pełnomocnika ubezpieczonego wniosek o przeprowadzenie ustnej opinii uzupełniającej nie zasługiwał na uwzględnienie, gdyż pełnomocnik nie kwestionował opinii w zakresie merytorycznym oraz nie wskazywał żadnych konkretnych względem niej zarzutów.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga zważył, co następuje:

Odwołanie W. J. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddziału w W. z dnia 9 sierpnia 2013 r. znak: (...) nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 184 ust 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli

w dniu wejścia w życie ustawy (to jest 1 stycznia 1999 r.) osiągnęli:

1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz

2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27 (to jest co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn)

Zgodnie z ustępem 2 cytowanego przepisu emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa oraz rozwiązania stosunku pracy – w przypadku ubezpieczonego będącego pracownikiem.

Przepisami dotychczasowymi, o których mowa we wskazanych przepisach jest rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 ze zm.).

Jak wynika z § 4 ust. 1 pkt 1 i 3 tegoż rozporządzenia, pracownik, który wykonywał pracę w szczególnych warunkach, wymienionych w wykazie A nabywa prawo do emerytury, jeżeli osiągnął wiek emerytalny wynoszący 60 lat dla mężczyzn i ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach. Natomiast w myśl § 2 ust 1 tego rozporządzenia, okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku. Takie okresy pracy stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach lub w świadectwie pracy. Świadectwo takie powinno wskazywać wymiar czasu pracy, rodzaj prac, wykaz, dział i pozycje załącznika do rozporządzenia.

Zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 24 marca 2009 r. I PK 194/08 „dla oceny, czy pracownik pracował w szczególnych warunkach, nie ma istotnego znaczenia nazwa zajmowanego przez niego stanowiska (np. mechanik samochodowy), tylko rodzaj powierzonej mu pracy. Praca w szczególnych warunkach to praca wykonywana stale (codziennie) i w pełnym wymiarze czasu pracy (przez 8 godzin dziennie, jeżeli pracownika obowiązuje taki wymiar czasu pracy) w warunkach pozwalających na uznanie jej za jeden z rodzajów pracy wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. **Wykonywanie pracy w szczególnych warunkach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy oznacza, że pracownik nie ma powierzonych innych obowiązków jak tylko te, które dotyczą pracy w szczególnych warunkach.**”

Należy przy tym zaznaczyć, że w sądowym postępowaniu odwoławczym możliwe jest ustalenie istotnych faktów w oparciu o różne dowody i nie stosuje się żadnych ograniczeń dowodowych – art. 473 k.p.c. (vide także: uchwała Sądu Najwyższego - Izba Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 10 marca 1984 roku III UZP 6/84, uchwała Sądu Najwyższego - Izba Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 21 września 1984 roku).

Postępowanie dowodowe w postaci dowodów z dokumentów (w tym akt osobowych), zeznań świadków, odwołującego i opinii biegłego ds. bhp dało podstawę do ustalenia przez Sąd, że W. J. pracował w warunkach szczególnych w

okresie od 21 października 1982 r. do 31 marca 1984 r. oraz w okresie od 21 października 1982 r. do 31 marca 1984 r. uprawniającej do niższego wieku emerytalnego zgodnie z przepisami rozporządzenia Rady ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. ujętej w dziale XIV Prace różne pod poz. 12 natomiast w odniesieniu do okresu zatrudnienia od 2 kwietnia 1984 r. do 28 lutego 1988 r. nie ma podstaw do wykazania, że czynności zawodowe polegające na spawaniu wykonywane były przy spełnieniu wymagań wynikających z treści § 2 ust. 1 rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. Prace te nie były bowiem wykonywane stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Pomimo podnoszenia przez pełnomocnika ubezpieczonego, iż inne prace miały charakter jedynie incydentalny nie wynika to z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie. W. J. wykonywał bowiem wówczas prace spawalnicze, hydrauliczne przy czym przyjmował również zlecenia od klientów oraz częściowo zajmował się dokumentacją (protokoły odbioru, kosztorysy).

Reasumując, wnioskodawca nie udowodnił co najmniej 15 – letniego okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach. Dlatego Sąd oddalił żądanie dotyczące przyznania świadczenia w obniżonym wieku przysługującego osobom zatrudnionym stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze.

W tym stanie rzeczy odwołanie jako bezzasadne podlegało oddaleniu na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

Z/(...)

(...)